

LA NOTA

Butlletí de MUSICAT

número 20

Reportatge:

De la música d'animació infantil a la música per a públic familiar

El Congreso de los Diputados aprova per unanimitat l'Informe sobre l'Estatut de l'Artista

L'Any Viladesau commemora el centenari del naixement del príncep de la tenora

El #GPS8 es despedeix amb un concert de final de gira a la Sala El Sol de Madrid

Associació Professional de Músics de Catalunya

LA NOTA

Butlletí de MUSICAT

número 20

Associació Professional
de Músics de Catalunya

Joaquim Vayreda, 65, entl. D
17001 Girona
Tel. 972 218 689
Fax 972 223 271
info@musicat.cat
www.musicat.cat

Col·labora
fundació sga

Junta directiva

President Josep Reig
Vicepresidenta Montserrat Pratdesaba
Secretari Josep M. Mascarell
Vocals Carles Creixell, Susanna del Saz,
Joan Figueras, Antoni Mas, Albert Prat
i Marcel Sabaté

Gerència

Associació Professional Marga Castañer
Grup de Gestió Anna Franco

Redacció Lluïsa Massó
Maquetació i disseny Iglésies Associats

Dipòsit legal GI-323-2011
Juliol de 2018

Editorial

...i de què treballes?

Josep Reig
President de MUSICAT

Segur que a molts de vosaltres us han fet aquesta pregunta quan heu manifestat que sou músics, una pregunta que defineix perfectament la percepció, i la poca consideració, que la societat té de nosaltres. D'entrada, ja es pressuposa que la de músic no és una feina i, en el millor dels casos, es considera com un més a més per completar una altra ocupació. De fet, no van mal encaminats. Tradicionalment la feina de músic ha sigut compartida amb altres activitats que moltes vegades hi tenen poc a veure i a les que s'atorga la condició de professió, mentre que la música es sol considerar més una afició que una altra cosa.

Aquesta poca consideració de la professió, que compartim amb altres disciplines artístiques, es veu reflectida, també, en la manca de reconeixement per part de l'administració, ja que la norma que ens regeix ha contribuït més a generar aquesta desconsideració que no pas a regular i ordenar la nostra activitat. Tant és així que, per poder gestionar la nostra feina, els músics en el seu moment ens vàrem haver d'espavilar per aconseguir els drets de protecció social que té qualsevol professió, especialment per aquells que en depenen principalment. Ara no vull fer publicitat del grup de gestió MUSICAT, però estic convençut que ha aconseguit més drets per als músics (dret a la jubilació, assistència sanitària, atur...) la nostra gestió, que no pas la mateixa administració, que en té l'obligació i responsabilitat. I això sense oblidar que s'han generat uns recursos per a l'Estat que d'una altra manera s'haguessin perdut.

Malgrat això, ara resulta que el model de les cooperatives no els acaba de fer el pes i per qüestionar-les ens remeten al decret RD1435/1985, una norma que l'única cosa que ha aconseguit és que no la compleixi ningú. Sempre hem dit i acceptat que el nostre model era una solució provisional, a l'espera d'una reforma de la normativa que contempli la situació real del sector, però de moment tots els intents han quedat diluïts per grans projectes que, potser per la seva magnitud, no s'han acabat mai de portar a terme. Ara mateix, el sector artístic ha posat la seva esperança en la redacció de l'Estatuto del Artista. Tant de bo sigui la bona, però mentrestant el més prudent seria no perdre el sistema que ens ha quedat els pocs drets que hem aconseguit. Si no, correm el risc de convertir en un campí qui pugui el nostre sector, augmentar el desgavell ja existent i que quedi més debilitada, encara, la precària situació dels que ens dediquem professionalment a la música.

No voldria ser pessimista, però veient com va el país i la justícia, no m'estranyaria que al final encara siguem culpables de voler arreglar les coses.

ADDENDA

Hé de confessar que quan vaig redactar l'editorial que acabeu de llegir, encara no havíem rebut la notificació de la Seguretat Social, que ens prohibeix deduir dietes i quilòmetres de les factures. Tot i així, al final de l'escrit ja deixava força clar que s'intuïen dificultats. La cooperativa Músics de Girona sccl, es va muntar ara fa 23 anys amb l'objectiu de facilitar -de forma legal i amb el vistiplau de l'administració- la contractació dels músics, degut a l'incompliment sistemàtic de la normativa per part del contractant. En tots aquests anys, tot i les propostes que s'han fet per actualitzar aquesta normativa obsoleta i poc realista, l'administració no ha mogut fitxa, i ara que ho fa és per empitjorar les coses. Si no som capaços de reconduir aquesta situació no ens quedarà altre remei que tornar la responsabilitat a qui la té i esperar (o desesperar) fins que es decideixin a canviar alguna cosa. No voldria deixar d'agrair la predisposició, tot i el cop inicial, de la gran majoria de socis/sòcies per fer front a aquesta desafortunada decisió que posa en greu perill la continuïtat de la cooperativa i el més greu de tots, el sou de la majoria dels músics.

Pren nota ●●●

Ja no es poden deduir dietes ni quilòmetres en les factures

●●●

Tal com us hem explicat en un comunicat recent, la cooperativa Músics de Girona i, per analogia, l'Associació Cultural Dos Per Quatre han estat objecte d'una inspecció per part del Departament de Treball de la Seguretat Social, la qual ha desestimat que es puguin reduir les cotitzacions dels músics a base de descomptar dietes i quilòmetres, tal com veníem fent fins ara.

Davant d'aquesta decisió, que és d'aplicació immediata, hem fet els passos necessaris per entrevistar-nos amb el Secretari d'Estat de la Seguretat Social, però abans caldrà esperar que sigui nomenat per la nova Ministra de Trabajo, Magdalena Valerio. En tot cas, caldrà fer-li veure que aquesta qüestió només és la punta de l'iceberg de la problemàtica laboral dels músics i que cal trobar una solució d'urgència mentre es debat l'Estatuto del Artista al Congreso de los Diputados.

Volem recalcar que la decisió de la Inspecció de Treball és de caire tècnic i no polític. El problema és que la normativa no s'adequa a les especificitats laborals dels músics i això crea contradiccions. La decisió de l'inspector és tècnicament correcta perquè es limita a aplicar uns criteris generals, però és injusta i contrària a la lògica més elemental.

De moment, sí que podem deduir factures (no tiquets) de restaurant i de desplaçaments en tren, avió, bus o taxi. Això sí, totes les factures han de correspondre al dia de l'actuació.

D'altra banda, si no heu sigut mai autònoms (o fa més de 3 anys que no us heu donat d'alta d'autònoms) podeu acollir-vos a la bonificació de la Seguretat Social que permet fer-ho durant un any pagant només 50€ mensuals. En aquest cas, nosaltres ens encarregarem de donar-vos d'alta i facturar les vostres actuacions a través

de la cooperativa de treball associat Músics de Catalunya. Per fer-ho, necessiteu el certificat electrònic. Truqueu-nos i us informarem.

JR Guitars ofereix un 15% de descompte als socis de MUSICAT en tots els seus serveis

●●●

MUSICAT ha signat un conveni de col·laboració amb el luthier Jaume Roca, propietari de l'empresa JR Guitars, que ofereix als socis el servei de reparació i manteniment d'instruments de corda amb un **15% de descompte**: posta a punt, nivellat de trastes, retrasteig, trencaments, canvi de pastilles i electrònica, inlays, lacats, etc.

El descompte també s'aplicarà en la compra de guitarres i baixos de construcció artesanal, obra del luthier Jaume Roca.

JR Guitars és membre de l'associació Luthiers Contemporàneos de España. Trobareu més informació al web www.jrguitars.es o per mail a info@jrguitars.es.

Jaume Roca i Josep Reig després de signar el conveni entre MUSICAT i JR Guitars

Compres a Alfasoni

Molts de vosaltres compreu material a Alfasoni. Us recordem que, per obtenir el descompte que s'aplica als socis de MUSICAT en aquesta botiga, heu de presentar el carnet de soci de l'any en curs. Si encara no el teniu, poseu-vos en contacte amb nosaltres i us el farem arribar.

Assemblees Generals de MUSICAT

El dimarts 5 de juny al matí, es van celebrar a Girona les assemblees generals de l'Associació

Professional de Músics de Catalunya MUSICAT, les cooperatives Músics de Girona i Músics de Catalunya, l'Associació Cultural Dos Per Quatre i l'empresa Doble Xamfrà, SLU.

Els socis assistents van aprovar els resultats econòmics i les accions realitzades per la Junta Directiva l'any passat. A la zona socis del web www.musicat.cat hi trobareu la memòria econòmica i la memòria d'activitats corresponents a l'any 2017.

Pel que fa a la composició de la Junta Directiva, dues novetats: D'una banda, el fins ara vicepresident, Josep Ramon Prats, deixa la Junta. El president, en nom de tots, li va agrair la seva dedicació i la tasca realitzada durant més de vint anys. La fins ara vocal Montserrat Pratdesaba assumirà a partir d'ara la vicepresidència. D'altra banda, s'incorpora a la Junta el músic i director d'orquestra Marcel Sabaté, amb el càrrec de vocal.

El Congreso de los Diputados aprova per unanimitat l'Informe sobre l'Estatut de l'Artista

●●●

El text, que haurà de ser ratificat després de l'estiu, proposa modificar tres lleis: IRPF, Autònoms i Enjudiciament Civil

El dia 21 de juny, la comissió de Cultura del Congreso de los Diputados va aprovar per unanimitat l'informe per l'elaboració d'un *Estatut de l'artista i el professional de la Cultura*, un full de ruta legislatiu per millorar la situació laboral i fiscal dels més de 500.000 treballadors de la Cultura que hi ha a l'estat. El treball recull les conclusions de la subcomissió creada a instàncies de Unidos Podemos-En Comú Podem-En Marea, que ha treballat durant un any i mig – des del febrer de 2017 - en la seva elaboració. S'ha de dir que l'informe ja comptava d'entrada amb el suport unànim de tots els grups.

En els 78 punts de què consta el text, es demana la reforma de tres lleis: la d'IRPF, la d'Autònoms i la d'Enjudiciament Civil.

Fiscalitat

L'informe recull una de les grans reivindicacions del sector: que tota la cadena de valor de l'activitat artística passi a tributar al tipus reduït (10%), enlloc del tipus general (21%), com fins ara. D'altra banda, proposa que els treballadors tributin segons la mitjana d'ingressos dels últims tres o quatre anys, per adaptar l'impost a la

intermitència de la seva activitat professional i que s'adapti la llei de l'IRPF perquè aquests treballadors es puguin acollir a l'exempció del 30%, que ja es concedeix a les rendes irregulars.

El document també detalla les despeses que els professionals s'haurien de poder deduir del rendiment del treball: formació, instruments i eines de treball, honoraris i comissions de representants artístics, agents o intermediaris.

També es proposa introduir en la llei de l'IRPF criteris objectius sobre les despeses fiscalment deduïbles i noves regles per a l'adquisició i manteniment de vehicles, despeses de transport públic entre el lloc de residència i el lloc de treball o despeses de promoció.

Protecció laboral i seguretat social

Es proposa ampliar i adaptar la cobertura social a la realitat del sector. Millorar la cobertura i l'accés a les prestacions dels treballadors autònoms: maternitat, lactància, risc per embaràs, malaltia, accident de treball i compatibilitat de drets d'autor i jubilació. També es proposa la consideració de relació laboral de caràcter especial contemplada a l'Estatut dels Treballadors.

D'altra banda, es pretén garantir la representativitat sindical ja que, ara per ara, l'única via per poder ser un sindicat representatiu són els resultats de les eleccions a comitès d'empresa, cosa pràcticament impossible en un sector amb contractes de durada curta que no permet complir amb el requisit de tenir sis mesos d'antiguetat a l'empresa per presentar-se a les eleccions.

L'informe també recomana modificar l'article 11 de la Llei d'Enjudiciament Civil per tal de dotar les associacions professionals de legitimació processal per actuar en nom dels seus associats davant d'abusos i frauds col·lectius en el sector, tal com fan les associacions de consumidors.

Només un 25% de dones als festivals catalans el 2017

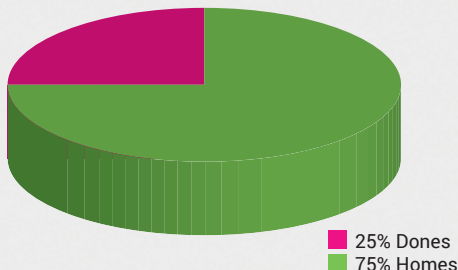
Les dones inscrites a MUSICAT representen el 21% dels músics associats

L'Observatori Cultural de Gènere ha publicat un informe sobre la presència femenina als festivals de música catalans. Concretament, ha analitzat la presència de dones a 50 festivals aquest 2017. L'estudi s'ha fet amb la col·laboració de MIM (Mujeres en la Industria de la Música), associació nascuda el setembre de 2016 durant la 28a edició del Mercat de Música Viva de Vic, que treballa per la igualtat de gènere en la indústria musical.

Les conclusions són demolidores: un 34% dels festivals no van programar cap dona solista i en un 24% no hi va haver cap banda mixta. El rècord de dones en la seva programació –sigui de bandes o solistes- el té el Festival Mixtur (55,55%), seguit de Say it Loud (50%). El percentatge més alt de solistes el té el Festival Músiques Sensibles (42,85%), seguit del BAM (34,09%) i del Room Festival (33,33%). L'informe també posa en evidència que hi ha gèneres musicals més reacs a incorporar la presència femenina, que és nul·la en el heavy metal, en la música electrònica, alternativa i experimental i molt escassa en el rock. A la secció de notícies del web www.musicat.cat trobareu l'informe sencer.

D'altra banda, MUSICAT participa en un estudi sobre les desigualtats de gènere en l'ocupació cultural a Catalunya, que el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) ha encarregat a les doctores Anna Villarroya i Maite Barrios, de la Universitat de

FESTIVALS MUSICALS DE CATALUNYA

Barcelona. A partir d'una enquesta que es realitza a una mostra representativa de professionals de la cultura – i que s'ha enviat a tots els socis de MUSICAT - es valorarà la percepció que els agents implicats tenen sobre les desigualtats de gènere dins del sector cultural, així com la seva evolució en els darrers anys. També s'intentarà esbrinar les principals causes que provoquen les desigualtats de gènere en el mercat de treball cultural, per tal d'arribar a un consens en les mesures d'intervenció, que des de les administracions públiques i el sector privat, s'hauran d'adoptar per pal·liar aquestes desigualtats.

La setmana de la rumba catalana ara es diu Rumbesca

Rumbesca és l'evolució de la Setmana de la Rumba Catalana, un festival transfronterer que ja ha celebrat deu edicions conjuntes a Girona i Perpinyà amb una bona assistència de públic (més de 5.000 persones en les tres darreres

edicions). El projecte **Rumbesca** pretén anar més enllà del propi festival i ser una plataforma de difusió sociocultural i de generació de recursos educatius sobre la rumba catalana, entesa com a patrimoni musical universal comú a l'Espai Català Transfronterer i que s'ha descrit com l'únic estil de música popular urbana generat a Europa a la segona meitat del segle XX.

Un altre dels objectius de **Rumbesca** és donar suport a la candidatura de la rumba catalana a la UNESCO, per declarar-la Patrimoni Cultural Immaterial en la modalitat de Bones Pràctiques Culturals. Per aquest motiu, s'ha llançat una campanya digital d'adhesions, que es poden fer tant de forma individual com col·lectiva al web www.candidaturarumba.eu.

Girona ha estat la seu d'aquesta primera edició de **Rumbesca**, que s'ha celebrat entre el 3 i el 6 de maig i que ha comptat amb les actuacions de Joan Garriga, Arrels de Gràcia, El Muchacho y Los Sobrinos o El Cigarrito de Después, entre d'altres. També s'ha presentat una producció pròpia amb l'Orquestra Rumbesca i s'han fet tallers de caixa rumbera, guitarra rumbera i acordió diatònic a l'Espai Marfà.

L'Any Viladesau commemora el centenari del naixement del príncep de la tenora

Va ser Pau Casals qui va batejar Ricard Viladesau com "el príncep de la tenora", en veure la seva perícia innata a l'hora de fer sonar aquest instrument en un concert a Perpinyà l'any 1952. I és que, com a intèrpret de tenora, Viladesau va ser un cas prodigiós: amb una formació totalment autodidacta i en un entorn poc propici, va assolir un nivell d'interpretació totalment desconegut fins aleshores.

El 18 de gener passat es van complir cent anys del seu naixement i per celebrar l'efemèride el poble on va néixer, Calonge, ha organitzat més d'una trentena d'activitats musicals i culturals al voltant de la seva figura, sota el nom genèric "L'Any Viladesau". Exposicions, concerts, ballades sardanistes i taules rodones se succeiran al llarg d'un any per homenatjar la seva figura, com ara l'exposició "**Ricard Viladesau. El príncep de la tenora**", que el Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí va inaugurar a finals de gener i que proposa un recorregut per la trajectòria personal i professional del músic.

Ricard Viladesau (Calonge, 1918- Barcelona, 2005) és sens dubte un dels músics més influents i populars de la música de cobla de la segona meitat del segle XX. Com a instrumentista, va formar part de les cobles orquestra Caravana (1943-1950) i La Principal de la Bisbal (1950-1970), així com de l'Orquestra Simfònica Ciutat de Barcelona (1979-1984). En la seva faceta de compositor, és autor d'havaneres, boleros, obres corals, pasdobles i alguna obra de format lliure per a cobla, però la seva passió va ser la sardana: en va arribar a escriure més de dues-centes. Gran coneedor de la cobla, les seves sardanes són

L'alcaldessa de Girona, Marta Madrenas i el delegat de Cultura de l'ajuntament amb els organitzadors de Rumbesca

alhora d'una gran qualitat musical i molt balladores, cosa que li va donar l'èxit tant del públic com de la crítica. Encara

avui, Viladesau és un dels compositors més programats. Algunes de les seves sardanes més populars són *Girona m'enamora* o *Sa Roncadora*.

L'Any Viladesau va començar amb la presentació d'un disc de La Principal de La Bisbal, enregistrat en directe a Calonge i es clourà el 19 de gener de 2019 amb un concert a l'Auditori de Girona. La Cobla Sant Jordi – Ciutat de Barcelona, entre els components de la qual hi ha més d'un alumne del mestre, s'ha afegit a la commemoració del centenari amb la publicació del doble CD "Viladesau", que va presentar en concert a l'Espai Ter de Torroella de Montgri el passat mes de març dins dels actes de L'Any Viladesau.

El #GPS8 es despedeix amb un concert de final de gira a la Sala El Sol de Madrid.

En aquesta vuitena edició hi han participat 26 grups, 131 músics i 141 sales

El passat 18 d'abril va tenir lloc a la Sala El Sol de Madrid el concert de final de gira de la vuitena edició del circuit Girando Por Salas, a càrrec de dos grups que van formar part d'aquesta edició: **The Limboos** i **Núria Graham**. L'acte va comptar amb l'assistència del subdirector de l'INAEM, Eduardo Fernández Palomares, i amb representants de les associacions ACCES, APM, ARC, ARTE, MUSICAT, PROMUSICAE i UFI, que

conformen la Federación Coordinadora del Circuito de Músicas Populares (FEMA).

El juny de 2017, durant la fase d'inscripció, van arribar a GPS un total de 1.145 propostes, de les quals se'n van aprovar 839. Finalment, un jurat professional va seleccionar els 26 grups següents:

APARTAMENTOS ACAPULCO, ATACADOS, BARBOTT, BLUES & DECKER, DUENDE JOSELE, ED IS DEAD, EL ÚLTIMO VECINO, FLAMINGO TOURS, FREDI LEIS, FUNKYSTEP & THE SEY SISTERS, HELENA GOCH, HOLY BOUNCER, [IN MUTE], ISLA IGLÚ, LÁGRIMAS DE SANGRE, LUCAS COLMAN, MODELO DE RESPUESTA POLAR, MORGAN, NÚRIA GRAHAM, O SISTER!, OGUN AFROBEAT, PAULA ROJO, PIEZAS Y JAYDER, ROIG!, THE LIMBOOS Y TIGRES LEONES.

El GPS8 s'ha tancat amb la participació de 26 grups, 131 músics, 141 sales, 165 concerts i un total de 14.181 assistents.

Els concerts s'han programat en sales de tot l'Estat i a les fires professionals Monkey Week i el Mercat de Música Viva de Vic.

L'activitat derivada de les actuacions en les 17 comunitats autònomes i a la ciutat de Ceuta, ha generat més de 814 altes a la Seguretat Social i ha implicat 24 discogràfiques, 2 segells autoeditats, a més de 23 oficines de contractació i management i 3 autogestionats.

El Subdirector General de Música y Danza de l'INAEM, Eduardo Fernández Palomares, amb els representants de la Federación Coordinadora del Circuito de Músicas Populares. Foto: Samantha López

El musical educatiu "A bit of Broadway" pot ser el precedent d'una gran escola de musicals a Girona

●●●

A bit of Broadway és un espectacle de teatre musical educatiu protagonitzat per vint joves actors d'entre 12 i 19 anys - seleccionats d'entre un centenar d'aspirants - i vint-i-cinc músics en directe, que actualitza els èxits més sonats de l'època daurada del *music hall*. Però, més enllà d'això, és sobretot el resultat d'un projecte educatiu fruit de la col·laboració entre l'Escola de Música Moderna de Girona (EMMG) i la Fundació Casa de la Música del Gironès, el centre de formació teatral El Galliner, l'escola de dansa Nou Espiral, ETECAM, l'Escola Universitària ERAM i l'escola Qstura.

Partint d'una idea original de Montserrat Cristau, directora pedagògica del taller de musicals de l'EMMG, l'any 2016 es va crear un primer espectacle educatiu titulat *On Blue*, que es va estrenar al Black Music Festival amb un gran èxit de públic i que va animar els organitzadors a consolidar l'experiència. *A bit of Broadway* és doncs el segon espectacle que es produeix dins d'un pla formatiu biennal molt ambiciós que inclou les disciplines de cant, dansa i teatre. A més, el so (ETECAM), l'enregistrament fotogràfic i la fotografia de l'espectacle (ERAM), el vestuari (Qstura), el maquillatge, perruqueria i tot el procés creatiu és a càrrec de més de cent cinquanta alumnes de les escoles col·laboradores que han treballat de manera coordinada.

L'espectacle inclou una orquestra en format de big band, reforçada amb cordes, d'entre 25 i 30 músics que són alumnes de l'EMMG i del Conservatori de Perpinyà. Els arranjaments són de Santi Escura i Francesc Ubanell. El mateix Escura es fa càrrec de la direcció orquestral, juntament amb Eduard Prats que dirigeix la secció de vents, i Montserrat Cristau n'assumeix la direcció vocal.

El projecte també compta amb la col·laboració de l'Ajuntament de Girona, la Casa de la Generalitat a Perpinyà, l'Ajuntament de Salt i la Diputació de Girona.

Figueres tanca la Capitalitat de la Sardana amb més de 130 activitats programades

●●●

El dia 17 de març, la ciutat de Figueres, que ha ostentat el títol de Capital de la Sardana 2017, va passar el relleu al municipi de Montblanc, capital de la Conca de Barberà, que ja és Capital de la Sardana 2018.

Durant tretze mesos, Figueres ha portat a terme un programa d'activitats intens, amb un total de 136 accions que començaven el 2 de febrer de 2017, coincidint amb la celebració de l'aniversari del naixement de Pep Ventura, i que van finalitzar el diumenge 11 de març, amb la presentació de "Triple Picat", una producció pròpia que es presentarà a la Fira Mediterrània de Manresa i que portaran a altres poblacions

catalanes. L'espectacle, que pretén reproduir l'ambient festiu de mitjans del segle XIX a l'Empordà, gira al voltant de tres personatges: el mateix Pep Ventura (Alcalà la Real, 1817), Andreu Toron (Cameles, 1815), que va ser el virtual inventor de la tenora, i Miquel Pardas (Verges, 1817), que va idear el primer mètode per comptar i repartir sardanes llargues. L'actriu i directora Cristina Cervià recrea el pensament d'aquests tres personatges amb el fil conductor creat pel tenora i compositor Jordi Molina, director musical del projecte i autor dels arranjaments que interpreten més de seixanta músics provinents de la Jove Orquestra de Figueres i de l'orquestra L'Empordanet de l'Escola Municipal de Música de Torroella de Montgrí, així com estudiants del Conservatori de Perpinyà i músics formats al Col·legi de Santa Maria de Blanes. L'espectacle també té un vessant coreogràfic a càrrec dels balladors del Grup Montgrí Dansa de Torroella.

Entre els actes organitzats per Figueres al llarg d'aquests tretze mesos, destaca l'edició recent del llibre **Aquesta no és una biografia de Pep Ventura** de la musicòloga Anna Costal, assessora durant tot l'any de la Capitalitat de la Sardana de Figueres, o les accions programades amb voluntat d'internacionalitzar la Sardana que s'han celebrat a iniciativa de Figueres als municipis d'Alcalà la Real i Alba de Tormes, així com en el marc de l'Aplec Internacional celebrat a Ostrava (República Txeca) i a Romania i que promou l'Associació per a la Divulgació del Folklore Adifolk.

La inserció laboral dels músics

Últimament, diferents mitjans de comunicació catalans s'han fet ressó de l'informe "**La inserció laboral dels titulats dels Ensenyaments Artístics Superiors**", publicat l'agost de 2017, segons el qual el 90% dels músics que han cursat estudis

superiors tenen feina. El document també precisa que el 40% treballen com a professors i el 30% es dediquen a la interpretació.

Davant d'aquestes afirmacions, l'Associació Professional de Músics de Catalunya (MUSICAT), l'Associació Catalana d'Interprets i Docents de Música Clàssica (ACIMC), l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna (AMJM) i l'Associació de Músics de Tarragona (AMT) manifestem:

> Que, segons la nostra experiència compartida com a representants de 3.500 músics, les dades reflectides no es corresponen en absolut a la realitat de la professió.

> Que l'informe mostra unes greus mancances en la seva confecció:

- No té en compte els aspectes "qualitatius" del mercat laboral, només els "quantitatius".
- No distingeix més que a trets molt generals les dues sortides professionals estàndards (docència i interpretació), sense perfilar-ne els detalls concrets de cadascuna ni les seves divergències, que poden ser considerables.
- No diferencia entre estils musicals, la naturalesa particular dels quals poden mostrar resultats notablement discrepants.
- Aporta deficiències tan evidents com, per exemple, considerar que un sol "bolo" ja computa dintre del percentatge d'assoliment laboral com a treballador a temps parcial (amb un mínim de 10 hores setmanals, és a dir, un total de 520 hores l'any) o que, malgrat l'afirmació que el 90% de graduats tenen feina, un 64% fa més de 6 mesos que es troben en situació d'atur.
- Atorga màxima validesa a una enquesta amb un 47,4% de participació, acceptant només un marge d'error del 3,1%.

> Que la frivolitat amb la que aquestes informacions es confeccionen i es lliuren després als mitjans de comunicació per fer-les de domini públic són enormement contraproductius i perjudicials.

> Que aquests tipus d'estudis de sector no s'haurien

de poder realitzar d'esquenes a les associacions representatives del col·lectiu en qüestió.

Si us interessa consultar aquest estudi, el trobareu al web www.musicat.cat.

Manifest de les associacions de músics en defensa de la música en viu

Una vegada i una altra les associacions de músics han de sortir en defensa de la música en viu que, contràriament a les aparences, segueix estant en perill. Aquest cop l'alarma ha saltat arran de la precària situació de tres sales de jazz que han declarat que no poden mantenir la programació estable de concerts que duïen a terme fins ara.

Davant l'alerta expressada pel **Sunset Jazz Club**, **LaBilbaína de Jazz** i **La Berguedana de Jazz**, diferents associacions de músics hem fet públic el següent manifest reclamant suport institucional a la música en viu:

Un S.O.S. per als clubs i associacions

Davant dels darrers comunicats del Sunset Jazzclub, la Bilbaína de Jazz i la Berguedana de Jazz, on expressen la impossibilitat de poder mantenir la programació estable de concerts que fins ara duïen a terme, els firmants del present manifest volem exposar el següent:

1) L'incalculable valor que suposa per a l'escena musical la programació regular i estable que aquests tipus de clubs i associacions ofereixen programant tot l'any un gran nombre de músics locals i nacionals, que complementa l'activitat que desenvolupen els festivals, on es fa promoció puntual de gran relleu reunint grans noms nacionals i internacionals en un període breu de l'any.

2) Que aquest tipus de programacions culturals realitzen, amb recursos econòmics i humans escassos, una activitat que:

- Reverteix al cap de l'any en una enorme quantitat d'artistes, projectes i públic.
- Genera una programació sostinguda tot l'any que facilita la creació de nous públics i aplega els afeccionats d'aquesta música.
- Ofereix una plataforma als músics, emergents o no, per presentar els seus projectes davant del públic.
- Esdevé també puntualment punt de referència internacional, acollint grups i artistes internacionals en gira.

És per això que demanem:

- Que tant la societat com les institucions prenguin consciència del gran valor cultural que aquests espais representen i del risc real que acabin desapareixent, cosa que suposaria a llarg termini un autèntic desastre cultural i social.
- Que el sector cultural, polítics i institucions trobin solucions urgents per fer que aquest ecosistema cultural sigui sostenible per als organitzadors i al mateix temps pugui proporcionar unes condicions laborals òptimes per als artistes.

FEDERACIÓN ESTATAL DE ASOCIACIONES PROFESIONALES DE MÚSICOS DE JAZZ Y MÚSICAS IMPROVISADAS (FMJAZZ)
ASSOCIACIÓ PROFESSIONAL DE MÚSICS DE CATALUNYA (MUSICAT)
ASSOCIACIÓ DE MÚSICS DE JAZZ I MÚSICA MODERNA (AMJM)
ASOCIACIÓN DE MÚSICOS PROFESIONALES DE JAZZ DE ANDALUCÍA (ANDAJAZZPRO)
ASOCIACIÓN DE MÚSICOS PROFESIONALES DE LAS ISLAS CANARIAS (PROMUSIC)
ASOCIACIÓN PROFESIONAL DE MÚSICOS AO VIVO
ASSOCIACIÓ DE MÚSICS DE TARRAGONA (AMT)
ASSOCIACIÓ CATALANA D'INTÈRPRETS DE MÚSICA CLÀSSICA (ACIMC)

Trobareu l'enllaç per firmar el manifest a la secció de notícies del web www.musicat.cat

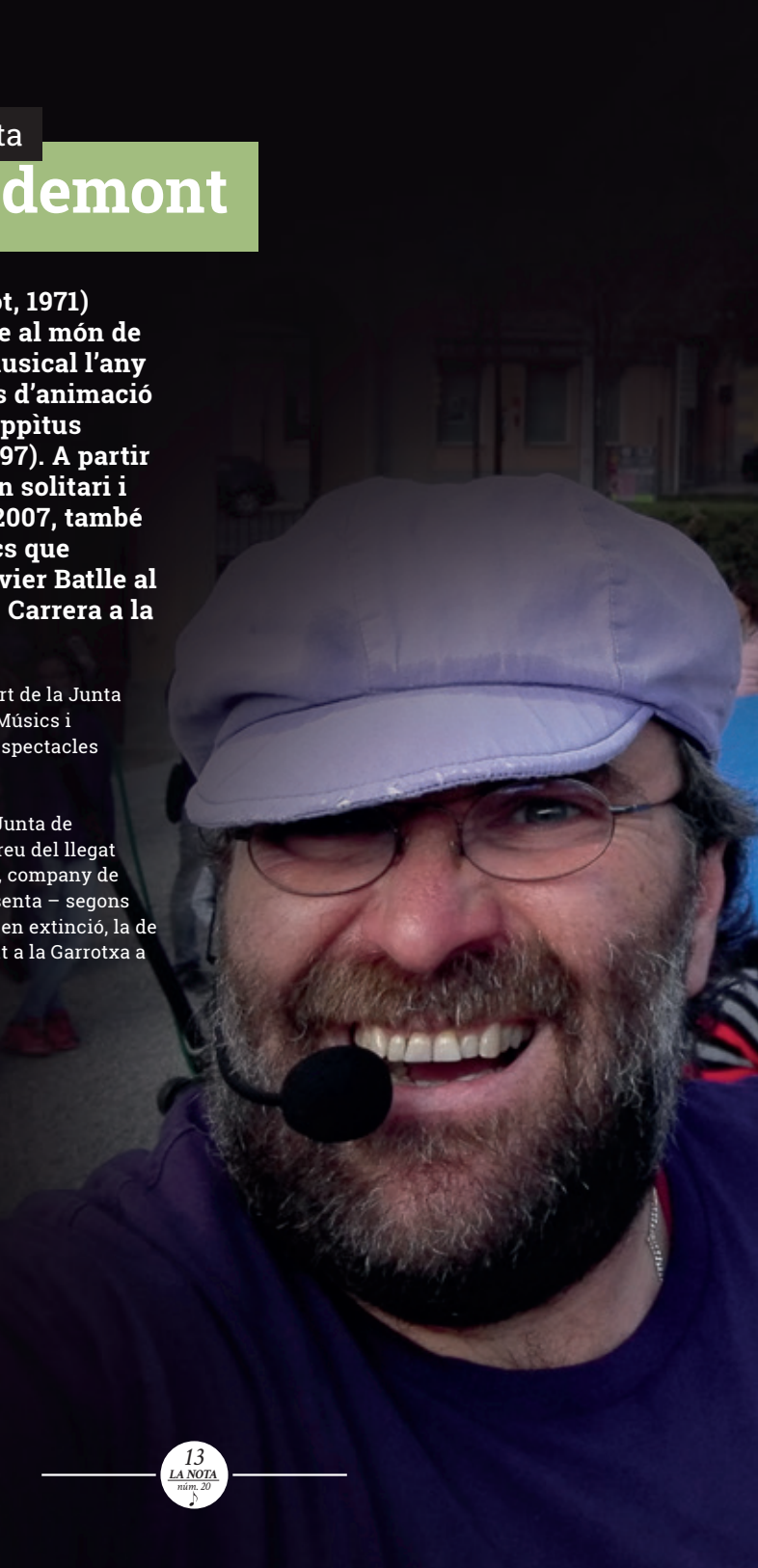
L'entrevista

Pep Puigdemont

Pep Puigdemont (Olot, 1971) comença a dedicar-se al món de l'animació infantil musical l'any 1991. Funda els grups d'animació Peus Plans (1991), Peppitus (1992) i Xirupiflai (1997). A partir de l'any 2001 actua en solitari i des de principis del 2007, també actua amb dos músics que l'acompanyen: en Xavier Batlle al baix elèctric i en Pep Carrera a la bateria.

De 2004 a 2007, va formar part de la Junta Directiva de l'Associació de Músics i Animadors Professionals d'Espectacles Infantils (AMAPEI).

També va ser membre de la Junta de MUSICAT de 2006 a 2010. Hereu del llegat de Xesco Boix i Àngel Daban, company de l'enyorat Oriol Canals, representa – segons diu ell mateix – una espècie en extinció, la de l'animador infantil. Hem anat a la Garrotxa a entrevistar-lo.

Als nens encara els agraden les cançons tradicionals?

Sí, però no et pensis, hi ha cançons tradicionals que són molt bèsties.

La música té edat?

Jo crec que no. De la mateixa manera que qualsevol música pot agradar als nens, qualsevol música feta per a nens et pot agradar tota la vida.

Els nens han d'escoltar música de ben petits?

Sí, evidentment, tota la música. En canvi, crec que els nens no haurien d'escoltar totes les cançons. En una cançó la lletra és tan important com la música i els nens només haurien d'escoltar les cançons que puguin entendre. Digue's-me carca, si vols, però crec que un nen de P3 no té perquè sentir segons quines lletres.

A quina edat connecten millor els nens amb la teva música?

En general, de 6 a 9 anys. Però també tinc coses per a més petits i fins i tot per a nadons.

Tu vens del món del folk català. Quins són els teus referents?

Tots hem mamat d'allà mateix. És com una cadena: jo he mamat de "Els cinc dits d'una mà" i de l'Àngel Daban, ell ho va fer d'en Xesco Boix i un altre de més jove m'haurà escoltat a mi. A banda d'això, també aprenc de la gent nova que va sortint. Tinc el mal vici d'escoltar-ho tot i, sempre intentant no copiar, miro d'agafar idees. A més, tot està inventat, tu hi poses el teu estil i intentes innovar.

Quan actues, estàs tu sol dalt de l'escenari?

Depèn. Tinc espectacles en què vaig sol i d'altres en què actuo amb els Sidrus, que són en Xavier Batlle (baix elèctric) i en Pep Carrera (bateria).

Totes les teves cançons tenen una càrrega pedagògica. Quina importància hi té la música i quina l'educació?

Un espectacle sempre serà educatiu. N'hi ha que ho són obertament i d'altres que ratllen la línia,

posant una mica d'intenció a transmetre una idea. És el que en diem "educació informal". En tot cas, la música sempre educa i transmet valors.

Quina diferència hi ha entre animació infantil i espectacle familiar?

Són dues coses diferents. Un animador infantil és algú que ha d'animar un grup. Fa servir la música i també altres recursos, com els contes, els jocs, etc. Cadascú té la seva motxilla i els seus trucs. Alguns ens basem en la música i en les cançons. N'hi ha que som cantautors, d'altres tiren de cançó popular i d'altres canten les cançons d'altres autors. Però l'essència de l'animació és el diàleg que estableix amb el públic. Per exemple, a mi un comentari d'un nen em pot fer canviar el repertori. En canvi, en un espectacle familiar hi ha un guió inamovible. La gent mira i participa d'una manera menys activa. Les meves cançons, lletres i partitures, estan totes penjades al web a disposició de qui les vulgui cantar. Com més gent les canti, millor. Les cançons són per cantar-les, per fer-les servir.

Et consideres més músic o educador?

Em considero més educador. Jo vinc del món de l'esplai, del món del lleure i vaig estudiar música fins un cert nivell al Conservatori Isaac Albéniz de Girona. Vaig fer una mica de piano i amb la guitarra he sigut autodidacta. Soc més cantant que guitarrista. Cantar és quelcom que et surt de dins: afines o no afines. De fet, hi ha molts grups que no afinen... L'afinació tampoc és el més important en un espectacle. El més important és el feeling que s'estableix amb el públic.

La típica imatge del públic d'animació infantil és un nen dalt de les espatlles del seu pare

Quan et contracten saps el públic que et trobaràs?

A vegades sí. Per exemple, si vaig a una llar d'infants o a una escola bressol. Però si faig una actuació de carrer, no sé qui vindrà. Llavors

procuro fer un espectacle que em permeti més joc i vaig adaptant el repertori. L'altre dia mirava un vídeo d'en Xesco Boix, envoltat d'adolescents de 14 i 15 anys. Això avui és impensable. Primer, perquè no et contractarien i després perquè no els interessa el que fas.

Els nens són cada vegada més petits i venen amb els pares. La típica imatge del públic d'animació infantil és un nen dalt de les espatlles del seu pare.

Tu a qui t'adreces, als nens o als pares?

Jo m'adreço al públic en general i el que intento és fugir d'aquest to "bleda" que està triomfant en la societat i també en els espectacles per a mainada. Miro de fer participar els pares, a vegades amb una mica d'ironia, cosa que no sempre els agrada. L'important és crear la connexió, tant amb els nens com amb els pares, i això pot dependre de les condicions externes. Canvia molt si actues en un teatre, en una plaça o en una escola. Per exemple, a les festes de final de curs, sovint els nens estan pendents de l'espectacle i els pares, enlloc de participar, estan xerrant i distorsionant-ne el bon funcionament. En aquests casos, és molt difícil fer que l'espectacle funcioni.

Això té a veure amb el poc respecte que es té per la música infantil

I tant! Al llarg de la història d'aquest ofici hi ha gent que s'ha pensat que, com que actues per

a nens, el que fas és molt fàcil i no té cap valor. També és veritat que hi ha hagut gent que ha sortit a cantar amb quatre acords, com si els nens no fossin un públic exigent. Aquests "músics" contribueixen a desacreditar la professió.

En un article a Enderrock publicat l'any 2012 escrivies: "Quan dius que et dediques a crear cançons per a infants hi ha com una sensació de desprestigi impressionant. La música per a nens i nenes és la més mal valorada socialment parlant". Creus que això ha canviat?

Crec que s'estan fent progressos. L'any 2011 vaig treure el meu primer disc i el vaig presentar als Premis Enderrock. Però a l'hora de votar, el disc no apareixia. Quan vaig preguntar per què, em van dir que no hi havia la categoria de música infantil. Després, per deferència, em van deixar escriure aquest article reivindicant la qualitat sonora i interpretativa de la música infantil que es fa al país. Quatre anys més tard, el 2015, van incloure la categoria de música per a públic familiar. Aquell any va guanyar *El Petit Princep* de l'Àngel Llàcer i els dos anys següents el premi va ser per al Club Super3 amb *Arkandú* i *Tots som Súpers! El disc dels 25 anys* respectivament. Per sort, aquest any ja ha guanyat el premi un grup com La Tresca. És un pas endavant.

Quins diries que són els referents de la música infantil ara mateix?

Fins ara, era el Club Super3. Però ara n'hi comença a haver d'altres, com El Pot Petit o la Dàmaris Gelabert, que s'ha dedicat molt a les escoles. Els grups que triomfen ara són els que es mouen bé a les xarxes socials i que han sabut fer bons vídeos que acompanyen les seves cançons i que són a Youtube. I és natural, perquè els nens d'avui en dia passen molt de temps amb el mòbil o la tablet. Després els pares els porten a veure les actuacions en directe. Aquesta gent tornen a obrir camí, fins i tot a la televisió, que estava tancada a la música en general i encara més a la música infantil.

Què en penses del Club Super 3

Penso que ha fet molt de mal a la música infantil

catalana. El Club Super 3 no ha ajudat gens a mostrar tot el ventall de música per a mainada que hi ha a Catalunya. La gent encara se'n recorda d'en Xesco Boix perquè sortia en els primers programes infantils, però en un moment donat TV3 va decidir que s'havia d'excloure tot el que sonés a "kumbayà"

El Club Super 3 no ha ajudat gens a mostrar tot el ventall de música per a mainada que hi ha a Catalunya

i va començar a fer els seus propis discos i les seves produccions que, per cert, va confiar a un sol músic. D'aquesta manera es va obviar tota la música infantil que s'estava fent al país. Si això fos una televisió privada, no hi hauria res a dir. Però una televisió pública, que fa una programació per a nens, té també la funció de donar vida al col·lectiu que s'hi dedica. En aquest sentit, no els hagués costat gens ni que fos incloure algun "cameo" o fer algun desplaçament per cobrir actuacions en viu, a les places dels pobles o als teatres, tal com fan altres programes. Enlloc d'això, s'inventen un producte que va de festa major en festa major treient bolos als qui s'hi dediquen. Ells s'anuncien amb els seus impostos i a més em fan la competència. Cada cop que veig que anuncien un disc del Super3 amb els meus impostos, penso que és per anar al síndic de greuges.

I dels festivals per a nens?

Hi ha de tot. Hi ha festivals per a públic familiar, que inclouen tota mena d'espectacles per a mainada. També hi ha molts festivals que tenen una versió per a nens en què actuen grups que fan música "per adults", com ara Els Pets, Els Catarres o Mishima, que adapten els seus concerts al públic familiar. Aquest fenomen també té a veure amb la crisi dels últims anys. Com que faltava feina i no sortien bolos, molts grups van ampliar el focus i van adaptar el seu repertori a un públic familiar.

Quants discos has gravat?

Tinc publicats cinc CD's i més de 80 cançons pròpies i una dotzena més que no són meves. Ara

mateix tinc cançons per fer tres discos més, però em falta temps.

Encara se'n venen de discos?

Sí, en música infantil encara es venen discos. Als nens els agrada perquè hi ha les lletres. Però el CD està mort. El dia que els cotxes que encara tenen lector de CD desapareguin, s'haurà acabat.

Has estat a la Junta Directiva de l'Associació de Músics i Animadors Professionals d'Espectacles Infantils (AMAPEI) i també a la de MUSICAT. Com va ser aquesta experiència?

A l'AMAPEI vaig fer tots els papers de l'auca: vaig ser webmaster, tresorer i vocal de la Junta. En vaig aprendre molt. A MUSICAT també, però era diferent. A l'AMAPEI, com que era una associació molt més petita, feiem una gestió més directa, decidíem les coses i les aplicàvem. En canvi, a MUSICAT la Junta decideix però hi ha uns gestors que es cuiden d'aplicar el que s'ha decidit. En tots dos casos va ser una experiència molt positiva.

Què va passar amb l'AMAPEI?

Es va dissoldre. L'AMAPEI es va crear l'any 2000 per potenciar l'animació i tenir una sola veu en alguns temes. Amb els anys, la crisi i també les diferències entre els que es consideraven més professionals i els que ho compaginaven amb una

altra feina van portar a dissoldre l'associació. És l'etern problema dels músics. Els que tenim una altra professió ho veiem d'una manera diferent que els companys que s'hi dediquen de manera exclusiva. Amb l'excusa de la crisi es van abaixar els catxets a mínims històrics. Jo no hi estic d'acord i tinc molt clar quin és el meu preu, però jo puc dir que no a una oferta perquè tinc una altra feina. Un company que viu només d'això, ho té més difícil i si és un grup, encara pitjor perquè són més a repartir. L'única solució és tornar a pujar catxets. Però per això cal posar-nos d'acord.

El músic infantil està més mal pagat que el músic "per a adults"?

Depèn. En general està mal pagat a les festes majors, perquè els representants solen vendre el paquet sencer i l'animació infantil la solen regalar. Llavors busquen la fórmula més barata i a vegades també competim amb altres activitats que no tenen res a veure amb la música, com ara els

inflables, que són més econòmics. Personalment, mai no treballo per sota del meu catxet. Considero que és el preu just, tenint en compte que passaré cinc o sis hores fora de casa i que tinc unes despeses fixes: la furgoneta, els músics que m'acompanyen, la seguretat social, etc. Al cap i a la fi, cobro el preu d'un informàtic que arregla ordinadors.

Aquest tema de la seguretat social dels músics s'hauria de solucionar

El problema és d'arrel. Els músics haurien de ser com els pagesos, que tenen una alta contínua i paguen en funció de la collita. Quan jo estava a la Junta de MUSICAT, i d'això ja fa anys, ja es parlava de l'assimilació a l'alta. La tarifa del règim d'artistes de la seguretat social és brutal. Jo recordo que l'any 2000 pagàvem 30€ de seguretat social per anar a treballar un dia. Ara paguem més del doble.

Els músics haurien de ser com els pagesos, que tenen una alta contínua i paguen en funció de la collita

Com veus el futur de l'animació infantil?

Si em preguntes per l'animador infantil, et diré que és una espècie en perill d'extinció. I t'ho raono: jo vaig començar amb 21 anys i ara no veig ningú d'aquesta edat que comenci. L'animador més jove que conec – que munti tot sol sol un espectacle – té més de 45 anys. Si hi ha algú més jove, jo no el conec i em trec el barret. Això té a veure amb l'educació que estem donant als nois i noies. Què els estem ensenyant? Treball en equip, tot ho hem de fer de dos en dos. La responsabilitat hi és, però la responsabilitat l'assumeix el grup. Tot es tendeix a fer en grup. La persona sola que munta, desmunta i assumeix la responsabilitat de l'espectacle, és una figura que desapareix. De

La música infantil és la més desprestigiada, però és la música de la que viu més gent

fet, en quedem ben pocs: en Jaume Barri, en Jordi Tonietti, jo i pocs més. En contrapartida, ara hi ha grups nous que surten amb molta energia i és normal que triomfin i agafin el relleu. En tot cas, la música infantil és la més desprestigiada, però és la música de la que viu més gent.

Tens algun tipus de parentesc amb Carles Puigdemont?

No hi tinc res a veure. Només som veïns de comarca. L'any passat el vaig conèixer perquè el diari El Punt Avui va reunir divuit persones amb el mateix cognom per visitar-lo al Palau de la Generalitat. Ens va demanar perdó per tots els inconvenients que suposa el fet de compartir cognom amb ell. Però a mi, el dia que el van triar, em van doblar les visites al web.

Lluïsa Massó

De la música d'animació infantil a la música per a públic familiar

Tradicionalment, la música pensada perquè l'escoltin els nens i nenes s'ha considerat un gènere menor. La música infantil o - com es diu ara - per a públic familiar, mai no ha gaudit del mateix prestigi que la música "per a adults". Els músics que s'hi dediquen es queixen d'una falta de reconeixement social de la seva feina. No obstant, aquests professionals tenen una gran responsabilitat perquè són els encarregats d'iniciar els nens i nenes en el món extraordinari de la música i les cançons.

De fet, per a un músic, dedicar-se a la música infantil és una opció prou vàlida. D'una banda, perquè els nens són un bon públic, molt entregat i agraït, cosa que sempre és gratificant. D'altra banda, el fet que hi hagi un gran nombre de músics que s'hi dedica significa que es pot viure d'aquesta activitat. Sense anar més lluny, ara mateix a MUSICAT hi ha registrades 23 formacions de música infantil, i això sense comptar els músics que actuen sols.

La tradició

A Catalunya hi ha una llarga tradició de música popular adreçada als nens, que poc a poc s'anava perdent. Per sort, moltes d'aquestes cançons populars i tradicionals van ser recollides i recreades per músics que pertanyien al moviment del folk català i que s'inspiraven en el que es feia als Estats Units. Així, l'any 1967 una colla de cantants, conjunts i animadors musicals van formar el **Grup de Folk**, com a alternativa a Els Setze Jutges i a la Nova Cançó. Entre ells hi havia gent com Jaume Arnella, Xesco Boix, Falsterbo3, però també Pau Riba, Jaume Sisa i Oriol Tramvia.

Una de les formacions més importants que va sortir del Grup de Folk va ser **Ara Va de Bo**, fundada per Xesco Boix, amb Josep M. Pujol i Jordi Roura, i adreçada al públic infantil. El grup va recuperar molts temes populars catalans i també en va crear de nous. Més tard, Xesco Boix va fer una carrera en solitari, però va impulsar

Els Cinc Dits d'una Mà

Àngel Daban recollint el Premi Oriol Canals 2018

grups com **Els Cinc Dits d'una Mà** amb Àngel Daban, Toni Giménez, Lluís Maria Panyella i Noè Rivas. El grup es va dissoldre el 1986, però els seus components s'han mantingut en actiu fins ara i han creat escola.

D'aquesta tradició beuen músics com Pep Puigdemont, Rah-mon Roma, Jaume Barri, Jordi Tonietti, Miqui Giménez, Fefe o el malaurat Oriol Canals, renebot de Xesco Boix i fundador dels grups **Cavall de Cartró** i **Kumbes del Mambo**, que va morir tràgicament en un accident el 2014. Des del 2015, Òmnium Cultural atorga cada

Xesco Boix

any el Premi Oriol Canals, dedicat a reconèixer grups o autors d'animació infantil. Precisament, l'edició d'aquest any, la tercera, ha donat el premi al gironí Àngel Daban, "bufador de somnis", com ell mateix es defineix.

Aquesta generació de músics va rescatar i refrescar el repertori tradicional de cançons infantils i el va enriquir amb noves creacions, sempre amb uns arranjaments acurats i amb produccions de qualitat, a més d'unes lletres molt treballades que solen tenir un contingut pedagògic. Van entendre que els nens són petits, però també són intel·ligents. Tots ells han contribuït a dignificar aquesta professió, han creat escola i han fet possible que avui la música infantil comenci a ser tinguda en compte.

El Pot Petit

El circuit familiar, un fenomen a l'alça

Per sort, sembla que aquests últims anys la percepció social està canviant i programadors, discogràfiques, artistes i festivals s'han començat a interessar per la música infantil. Potser els que ara són pares han tingut una millor educació musical que els seus progenitors, o bé han tingut un accés més fàcil a la música i han pogut educar millor el seu gust musical. La qüestió és que aquests pares volen bona música per als seus fills i, a més, la volen compartir amb ells, de manera que el circuit familiar s'ha convertit en un fenomen a l'alça.

Per altra part, la crisi dels últims anys en el sector musical ha fet que molts grups de música per adults, veiessin en el públic familiar una oportunitat per ampliar mercat. Formacions com Els Amics de les Arts, Catarres, Txarango, Mishima, Els Pets, La Pegatina i molts d'altres han fet incursions en el món de la música infantil, adaptant el format dels seus concerts, especialment pel que fa a l'horari i els decibels. D'altres s'hi han acabat dedicant en exclusiva, com és el cas de The Penguins/Reggae per Xics, Heavy per Xics o la Xics'n'roll Band, que presenta als més petits les bandes més mítiques de la història del rock.

Ara mateix, a Catalunya hi ha un gran nombre de grups que ofereixen espectacles d'animació infantil amb música en directe. Molts d'ells continuen combinant la música tradicional amb cançons

pròpies. D'altres aposten per crear espectacles originals amb un repertori de cançons de composició pròpia. A més de la música, molts d'ells fan servir en els seus espectacles altres eines, com ara jocs, màgia, titelles o teatre. N'hi ha que s'han convertit en un fenomen mediàtic perquè han sabut traslladar l'èxit del directe a la xarxa i viceversa. És el cas de El Pot Petit, que supera el 9 milions de visionats dels seus vídeos a Youtube. El seu tercer disc, *A l'aventura*, va arribar a ser número 1 de la llista d'àlbums més venuts a Itunes. Un altre cas d'èxit és La Tresca i la Verdesca, que aquest any ha guanyat el Premi Enderrock de la crítica al millor disc per a públic familiar amb *La nena dels pardals*, la banda sonora del seu últim espectacle. O encara Dàmaris Gelabert, pedagoga, músicoterapeuta, compositora i cantant, que s'ha convertit en un referent a les escoles i també a Youtube on acumula més de 70 milions de visites.

La Tresca i la Verdesca, Premi Enderrock de la crítica al millor disc per al públic familiar

Dàmaris Gelabert

Ambaiika

Els festivals

Estem veient com la frontera entre música infantil i música per adults s'està diluint. Cada vegada és més freqüent que els festivals incloguin concerts de música familiar en les seves programacions. Aquest any, per exemple, el Festival de Cap Roig inclou un concert de Dàmaris Gelabert i el Mercat de Música Viva de Vic farà un dia de música per als més petits. Fins i tot el Festival de Pedralbes fa, per cinquè any consecutiu, un *Dia de la música en família*.

Però molts festivals van més enllà i tenen la seva versió per a públic familiar. El Primavera Sound va ser el pioner el 2006 amb la primera edició del Mini Música. Després va seguir el Sonarkids (2009), el Petit Embassat de Sabadell (2012) i l'Acustiqueta de Figueres (2012). També han aparegut festivals adreçats directament a públic familiar, com ara el Minipop de Tarragona (2011), el Manrusionica Xics de Manresa (2012), el Petits Camaleons de Sant Cugat (2012), el Festivalot de Girona (2015), el Minibeat de Granollers (2016) o l'Escola de Rock Festival de la Sala Apolo (2017). Amb horari i volum adaptats, tots aquests festivals contribueixen a transmetre als més menuts el gust per la música de qualitat i el valor del directe. El fet que tots ells tinguin un gran èxit de públic i sovint hagin de penjar el cartell de "entrades exhaurides", significa que són una demanda generacional amb un públic potencial enorme.

The Penguins/Reggae Per Xics

Heavy per Xics al festival Petits Camaleons

Dèiem que la música infantil no ha tingut fins ara el reconeixement que es mereix. Però això pot estar canviant. Sembla que per fi ens hem adonat que els nens són el públic adult del futur i que, si de petits han escoltat bona música, de grans ho seguiran fent.

Lluïsa Massó

Festivalot 2018

Han donat la nota ●●●

Cobla Ciutat de Girona

El seu projecte *Fonoteca de Cobla* ha guanyat el Premi a la Divulgació Musical, un dels Premis Capital de la Sardana 2018. Des del 2014, la Cobla Ciutat de Girona publica cada any un volum que recupera l'obra d'un compositor poc o gens conegut. Fins ara, el projecte ha publicat sis CD dedicats a Francesc Perich, Narcís Costa, Ramon Basil, Francesc Civil, Miquel Serra i Frederic Sirés. Cada CD inclou un llibret explicatiu amb la biografia de l'autor i les particularitats tècniques de les seves composicions. Segons els seus impulsors, "la col·lecció *Fonoteca de Cobla* vol deixar constància d'un treball rigorós de recerca i investigació al voltant d'una sèrie de compositors,

no notoris però molt notables, que ens han deixat un llegat massa vegades oblidat i, fins i tot, desconegut".

GIOrquestra

El mes de febrer, l'orquestra simfònica de les comarques gironines, dirigida per Marcel Sabaté, va celebrar el seu sisè aniversari amb un concert a l'Auditori de Girona que va comptar amb la col·laboració de la prestigiosa pianista ucraïnesa Valentina Lisitsa per interpretar el *Concert per a piano núm. 2, op. 18* de Rachmàninov, la *Simfonia núm. 4, op. 98* de Brahms va completar el programa. Aquest estiu la GIO actuarà al Festival de Cap Roig acompanyant dos grans artistes internacionals: el tenor Andrea Bocelli (22/08) i el cantant Bryan Ferry (14/07).

Actualment la GIOrquestra està fent una gira de presentació del DVD solidari contra el càncer enregistrar al concert del 5è Aniversari. Els beneficis

es destinen al projecte d'investigació del Dr. Frigola de l'Institut d'Investigació Biomèdica de Girona.

Han donat la nota ●●●

Jordi Molina

És el nou director de la Cobla Montgrins, de la qual ja va formar part com intèrpret del 1983 al 1996. Amb la incorporació d'aquest prestigiós músic i tenorista, els Montgrins volen "elevant el seu nivell musical, treballar un per un els diferents aspectes musicals del conjunt, ampliar repertori i oferir una qualitat musical excel·lent, fruit d'un intens treball".

Jordi Molina (Blanes, 1962) és actualment component de la Cobla Simfònica de Catalunya.

Compositor prolífic, és també conegut com un gran pedagog de la tenora, instrument que ha incorporat en formacions de jazz, orquestra simfònica o grups de cambra. També ha col·laborat amb músics destacats com Roger Mas, Salvador Brotons, Lluís Vidal o Carles Santos.

Josep Quer

La Confederació Francesa d'Orquestes Simfòniques li ha fet entrega d'un diploma i una medalla com a reconeixement als seus trenta anys de vinculació amb formacions musicals franceses. Aquesta distinció li va ser atorgada en el decurs d'un acte que va tenir lloc a finals de gener, després d'un concert a Canet Plage (Rosselló). Aquest prestigiós contrabaixista va començar amb l'Orquestra Lírica du Midi i més tard es va incorporar a l'Orquestra de Cambra de Perpinyà, bressol de la futura Orquestra Simfònica de Canet Plage i Rosselló. En tots aquests anys ha treballat amb altres formacions musicals franceses, com l'Orquestra Simfònica de Montpeller. També ha format part de l'Orquestra Maravella, l'Orquestra Simfònica d'Euskadi i l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu.

Sergi Raya

Aquest professor de saxo a Valls i Vilafranca ha venut 6.000 exemplars del seu mètode d'harmonica per a nens, que ha publicat sota el títol de "Harmonicus". Ara acaba de presentar el segon volum, que també és autoeditat. El llibre, amb il·lustracions de Dani Vizoso, juga amb colors i números i inclou una harmònica especial per a nens de la marca alemanya Hohner. També inclou un cd amb cançons. El mètode és molt visual i els nens l'entenen a partir de quatre o cinc anys. L'objectiu és que el nen descobreixi la música jugant. Una dotzena d'escoles de música

ja l'utilitzen com a pas previ que permet començar la música un parell d'anys abans i obtenir millors resultats quan s'inicien amb la flauta.

Han donat la nota ●●●

Montserrat Pratdesaba, Big Mama

Celebra trenta anys de trajectòria artística amb la gira "Big Mama Montse & 30's band", acompanyada d'una formació que inclou, tal com diu ella, bons amics i millors músics: Sister Marion (piano), Balta Bordoy (guitarra), Matías Míguez (baix) i Xavi Hinojosa (bateria).

Montserrat Pratdesaba va començar a cantar blues a la mítica Cova del Drac de Barcelona. Després de 30 anys d'actuacions, que han inclòs la seva participació en Festivals de Jazz i de Blues de gran prestigi, es troba en un moment òptim de la seva carrera artística. Hereva de les grans dames del blues, la Big Mama Montse forma part de la memòria col·lectiva de l'aficionat al blues de la nostra escena. Guardonada amb el Premi Jazzterrassman del

Festival de Jazz Terrassa i reconeguda amb d'altres distincions, al llarg de la seva carrera ha realitzat un immens treball divulgatiu i ha publicat més de vint discos. Actualment és la presidenta de la Societat de Blues de Barcelona i la veu indiscutible del blues a casa nostra. També forma part de la Junta Directiva de MUSICAT.

El Pot Petit

Amb el disc de cançons inèdites "A l'aventura", ha aconseguit enfilarse al número 1 d'iTunes, per davant de Pablo Alborán, Manolo García i Vetusta Morla. Només Joan Manel Serrat i el grup Manel han arribat a la mateixa fita. D'altra banda, les cançons del grup acumulen prop de 8 milions de visualitzacions a Youtube i una sola cançó, *El lleó vergonyós*, supera de llarg el milió.

El Pot Petit és una formació de música infantil que va néixer el 2009 de la mà d'Helena Bagué i Siddharta Vargas. Atribueixen el seu èxit a les actuacions en directe que han fet a places, carrers, escoles i teatres durant tots aquests anys.

La nota trista ●●●

Joan Castañé Quintana

(Tortellà, 1935)

Va morir el 14 de març passat. Va ser trompeta i cantant. Amb divuit anys va començar la carrera de músic a La Principal de Tortellà, formació on va romandre durant deu anys. Després va tocar a La Principal de Figueres i a La Principal de Palafrugell. Es va iniciar amb l'Amadeu Puntí, amb qui va aprendre solfeig, i amb l'Alexandre Puntí, que el va iniciar a la trompeta. Va començar fent de vocalista, però més endavant va anar consolidant el seu paper de trompetista. Va deixar d'exercir com a músic el 1975.

Lluís Subiranas

(Palafrugell, 1941)

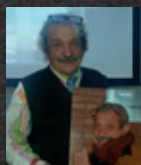
Ens va deixar el dia 28 d'abril, a l'edat de 76 anys. Lluís Subiranas i Manlleu va començar a estudiar música de ben petit i quan va ser hora de triar un instrument es va decantar per la trompeta, tot i que també tocava la viola. La primera formació on va tocar va ser la cobla Catalunya de Bordils, on va coincidir amb Josep Cassú, els dos germans Salvador i Josep Riumalló i amb en Pere Cortada. Més tard, va tocar a La Principal de Palafrugell i a La Principal de Girona. Finalment, va entrar a formar part de la cobla-orquestra Costa Brava de la que ja no es mouria. Hi va tocar 43 anys, des del 1965 fins que es va jubilar l'any 2008. A finals dels anys vuitanta, a causa d'una faringitis crònica, va haver de canviar d'instrument i va deixar la trompeta per adoptar el contrabaix a la cobla i el baix elèctric a l'orquestra.

Consol Oliveras Casademont

(Girona, 1926)

Va morir a Girona el passat 27 de maig, a l'edat de 91 anys. Va iniciar els estudis de violí l'any 1945, becada per la Diputació de Girona, amb l'eminent violinista Francesc Costa i Carrera a l'Escola Municipal de Música de Barcelona, fins a l'obtenció del títol superior amb les més altes qualificacions. Durant els anys cinquanta i seixanta va formar part, com a intèrpret, de diferents conjunts de música de cambra i, alhora, va ser una de les fundadores de l'Orquestra de Cambra de Girona. Malauradament, la seva carrera musical va quedar definitivament interrompuda, per motius de salut, a l'edat de 40 anys. El so i la màgia del seu violí, que diàriament envoltava i embadocava el barri on vivia, serà recordat per totes aquelles persones que tingueren l'oportunitat d'escoltar-lo i gaudir de les seves magistrals interpretacions.

Jaume Culleres, l'Avi Jacupo

Ens va deixar el 7 d'abril passat. La música de ball i la fotografia eren les seves grans passions. El món de les orquestres i la música de ball ja no serà el mateix sense ell i sense les seves fotos. L'any 2015, per Santa Cecília, MUSICAT li va atorgar el premi "Ha donat la Nota" en reconeixement a la seva tasca de difusió i a la seva personalitat entranyable. El trobarem a faltar.

La nota legal

El procediment canviari en reclamació de xecs impagats o sense fons

Aquesta nota legal tractarà sobre el cas particular d'un músic que havia prestat diversos serveis a través d'un contracte de treball temporal per a una Companyia Lírica la qual, un cop fetes les actuacions contractades, el va pagar a través de dos xecs tipus pagaré.

Arribat el dia del venciment, el músic en qüestió va anar al banc per cobrar els xecs i es va trobar que aquests no es podien pagar degut a la manca de fons del compte d'origen, amb totes les comissions que això comporta.

Un cop efectuats diferents intents de contacte amb la companyia per part del músic sense cap èxit, aquest va contactar amb els nostres serveis jurídics per consultar les opcions que tenia de cobrar aquests xecs.

Per donar resposta a la seva consulta es va obrir un procediment extrajudicial previ per intentar cobrar de forma amistosa els imports que se li devien a través del contacte directe dels nostres advocats amb el representant de la companyia contractant i posteriorment enviant un burofax en reclamació del deute.

Esgotats tots els intents extrajudicials sense èxit, se li va plantejar al client l'obertura del procediment judicial denominat canviari.

El **procediment canviari** és un tipus de procediment especial reservat a aquells supòsits en què hi ha un deute derivat de l'impagament d'un document canviari, en aquest cas concret,

una lletra de canvi - efecte comercial tipus xec o pagaré -. En aquest tipus de procediment, s'adjunta a la demanda el document canviari.

Un gran avantatge d'aquest tipus de procediment és que, un cop admesa la demanda a tràmit, en el cas que la part demandada no presenti oposició, es dicta instantàniament una resolució judicial que permet a la part actora instar l'execució (embargar els béns del deutor). Per tant, després d'executar-se, el jutge condemnarà el deutor al pagament de la quantia deguda, que es podrà veure incrementada fins a un 30% com a conseqüència dels interessos de demora i les costes judicials.

Un cop explicat el funcionament del procediment canviari al músic i acceptat l'encàrrec, es va requerir la documentació original per presentar la demanda judicial, amb la mala sort que l'entitat bancària, on s'havien presentat els xecs pel seu cobrament, els va extraviar.

A tot això, i esgotant el termini de prescripció de l'acció judicial, vam haver de presentar una reclamació bancària a l'entitat, sol·licitant de forma urgent l'entrega dels xecs o, en el seu defecte, que l'entitat respongués de l'import total dels mateixos, amb la sort que dies després es van fer els abonaments corresponents.

La conclusió de tot plegat és que molt sovint tenim opcions diverses per poder exercir els nostres drets, però per mandra o desconeixença, no les exercim en temps i forma, i les deixem perdre.

Ricard Hospital
Advocat i músic

Convocatòria SGAE Actua

...

La **Societat General d'Autors i Editors (SGAE)** compta amb una **Àrea Social i Assistencial** la qual té com a objectius contribuir al benestar dels associats de l'entitat amb els quals manté una relació d'ajut basada en els principis de confidencialitat, confiança mútua i sinceritat entre les parts. L'Àrea també té com a propòsit generar espais de desenvolupament solidari, creatiu i cultural, en relació directa amb la ciutadania i amb altres entitats públiques o privades.

Entre els serveis que ofereix l'Àrea hi ha la informació i orientació als socis que es troben en situacions com ara a l'atur, sense feina, sense actuacions, etc. Per aquest motiu, la SGAE, a través de la Fundació SGAE, ha posat en marxa la tercera edició de la convocatòria **SGAE Actua**, un programa d'ajudes a la contractació laboral, amb alta a la Seguretat Social de fins a tres mesos, que s'adreça als autors musicals, audiovisuals o d'arts escèniques que estiguin desocupats.

Amb SGAE Actua és vol donar un impuls i reactivar les carreres professionals dels autors socis de la SGAE i facilitar-los la participació en un cicle estable d'activitats culturals de tots els

gèneres –música, audiovisuals, teatre o dansa– i de diversos formats, que tindran lloc a centres socials, culturals, penitenciaris, hospitals i ONG.

A SGAE Actua hi troben el seu espai les propostes de música, solista o grup, les d'obres audiovisuals i les d'arts escèniques. Hi ha opció a oferir concerts, xerrades, tallers, classes magistrals, lectures dramatitzades i un llarg etcètera. Si desitges participar-hi, consulta les bases de la convocatòria, prepara el teu projecte artístic i fes-nos arribar la proposta.

Els beneficiaris, els autors que s'hi poden acollir, han de complir els requisits que s'estableixen a les bases, les quals es poden consultar als webs www.sgae.cat i www.sgae.es.

Si vols més informació sobre **SGAE Actua**, contacta'ns per correu electrònic a cgirbau@fundacionsgae.org o bé per telèfon, 93 268 90 00 (extensió 2248).

Novetats discogràfiques ● ● ●

> **Firebird** – Xavier Calvet

Es tracta del primer disc en solitari del líder de la banda de punk rock Bullitt. Gravet entre Cal Pau i Ultramarinos Costa Brava, el treball inclou dotze cançons i és una mena de "roadtrip" a l'americana, amb ressons dels primers Wilco, de The Jaykawks o del Ryan Adams més proper al country. Calvet ha gravat el disc amb dos bateries (Enric Pla i Victor Garcia), guitarra (Vidal Soler), teclats (Guille Caballero), percussions, vibràfon i harmònica (Marc Clos).

> **Música per a piano de Francesc Civil** – Miquel Villalba

Doble CD amb la integral per a piano sol de Francesc Civil i Castellví (1895-1990) interpretada per Miquel Villalba i publicada per FICTA. Va ser enregistrat el juliol passat a l'Auditori de Barcelona. El mestre Civil va rebre diferents premis i distincions i va ser el fundador del Conservatori Isaac Albéniz de Girona.

> **Homenatge a Viladesau** – Cobla Sant Jordi

En l'any que es compleix el centenari del naixement del músic i compositor calongí Ricard Viladesau, la Cobla Sant Jordi, dirigida per Marcel Sabaté, ha enregistrat un doble CD d'homenatge al mestre: un disc de sardanes i un disc de sardanes obligades. A més de tenir una producció de sardanes de molta qualitat i reconegudes pel públic, Viladesau també és conegut per ser el compositor que ha fet més sardanes obligades per a tots els instruments de la cobla.

> **La melodia del foc** – Animal

És el segon disc de la banda. Després de l'èxit aconseguit amb *Més enllà de les paraules*, Gerard Aledo –cantant, guitarrista i compositor d'Animal-, s'enfronta a un nou disc amb més de cinquanta cançons noves a la butxaca. A principis de 2017, juntament amb el seu productor i bateria Ermen Mayol, van escollir les cançons que finalment formen aquest treball, continuant amb la seva particular fórmula de partir de grans cançons amb tonalitats menors i vestir-les amb una barreja original de sonoritats pop, folk, rock, reggae i soul. Una mescla entre la melangia i l'alegria, que ha captivat el públic d'arreu.

> **Tornarem a néixer** – Frank Montasell

Aquest és el segon treball en solitari d'aquest músic santcugatenc, que durant deu anys ha estat guitarrista de molts artistes i ha actuat amb projectes propis com Marina Bface & The Beatroots o Sol Lagarto. Ara fa dos anys debutava en solitari amb *Mai és massa* (DiscMedi, 2016), un disc carregat de ritmes negres i rock. *Tornarem a néixer* són noves cançons i noves històries amb un so revisat i una evolució clara i desacomplexada cap al pop més fresc, tot i no perdre mai les arrels.

> **Música popular per església** – Joaquina Lorca, Josep Quer i Miquel Garcia

Música religiosa, de repertori nacional i internacional, gravada per contrabaix solista, orgue clàssic de tubs, el de l'Església de St Pere de Figueres, amb breus pinzellades de percussió. Els interprets són Joaquina Lorca, organista; Miquel Garcia, percussió i Josep Quer contrabaix.

> **Sardanes obligades de contrabaix. De Pujals dels Pagesos a Brussel·les** – Josep Quer, Santi Escura i Aina Perich

Enregistrat a l'estudi 5Gram per Francesc Ubanell, aquest darrer treball del contrabaixista empordanès Josep Quer és un homenatge al President Carles Puigdemont i a l'Aplec de Sant Medir d'Amer. El disc, que compta amb la col·laboració del pianista Santi Escura i la flautista Aina Perich, inclou nou sardanes de Joaquim Serra, Pep Ventura, Florenci Mauné, Jaume Cristau, Ricard Viladesau i també de Josep Prenafeta, compositor al qual el disc també vol retre homenatge.

> **La gran vida** – Buhos

És el sisè treball d'aquest grup de Calafell. Dos anys després del llançament de *Lluna Plena*, seguit d'una extensa gira, Buhos presenta aquest nou disc amb dotze cançons que donen protagonisme a les bases electròniques i que van ser compostes durant els setanta concerts de la gira 2017. El disc, editat per Música Global, ha estat produït per David Rosell amb la col·laboració de Genís Trani en l'apartat electrònic.

> **Ànima Blues** – Damià Olivella

Després d'uns anys absent dels escenaris, Damià Olivella torna amb aquest nou treball que és un homenatge al blues i al soul que l'han influenciat. El disc inclou onze versions de músics com Sam Cooke, Stevie Wonder o Robert Johnson i quatre temes propis en els que es nota la influència de la música negra. Totes les cançons que interpreta Olivella beuen del soul i el blues, amb pinzellades de jazz i folk que inspiren tendresa i força a parts iguals.

> **Hidden Soul** – Ariana Bofill

És el primer disc d'aquesta pianista, guitarrista i cantant de Vallldoreix, que inclou deu cançons molt personals, tres en anglès i set en català. Formada al Taller de Músics, Ariana Bofill reivindica la figura del músic de carrer, que ella mateixa ha exercit a diferents poblacions de Catalunya, buscant la màxima proximitat amb el públic i encarant un repte nou cada dia en un lloc diferent. L'enregistrament, a càrrec de Cesc Roig que també s'ha ocupat de guitarres i efectes, s'ha fet a Papet Records. També hi ha participat el bateria Gerard Teixidó.

> **Permiso** – Alfred Artigas Quartet

És el nou projecte del guitarrista Alfred Artigas, músic de llarga trajectòria que estrena composicions i quartet al costat del pianista Toni Saigi, el contrabaixista Marc Cuevas i el bateria Oriol Roca. Es tracta de vuit composicions originals amb les diferents cares de l'amor com a protagonistes. Artigas, que manté una forta relació amb l'illa de Cuba, ha inclòs també en aquest disc una versió d'un bolero que va popularitzar Benny Moré, *Fiebre de ti*, i ha encarregat a l'artista cubà Robertiko Ramos la portada, que el propi autor descriu amb ironia com una versió tropical de *El Jardí de les delícies del Bosco* i que ens parla d'una manera d'entendre la vida i la música.

> **A l'aventura** – El Pot Petit

Es tracta del tercer CD de la companyia fundada per Siddartha Vargas i Helena Bagué. Després de la bona acollida dels seus dos primers discos, *Canta amb El Pot Petit* (autoeditat, 2012) i *Ritmes i rialles!* (autoeditat, 2015), presenten aquest nou treball que consolida el projecte i dona molta importància a la música, de qualitat i apta per a petits i grans. El grup continua apostant pels temes de creació pròpia, i segueix amb la seva línia d'acostar diferents estils musicals a les famílies. El disc ha estat número 1 de la llista d'àlbums més venuts d'iTunes.

> **Nuredduna** – Victòria Quingles

És el primer disc d'aquesta jove cantant i compositora mallorquina, que va començar a cantar a l'edat de 15 anys. Al principi, versionant clàssics com Leonard Cohen, Carol King o The Beatles, en anglès i, més tard, adaptant temes de M. del Mar Bonet, Lluís Llach o Serrat. Finalment, des de fa un temps, Quingles ha començat a fer les seves pròpies composicions posant música a poemes d'autors coneguts i a lletres d'amics seus. Aquestes cançons són les que conformen aquest primer disc, produït i arranjat per Carles Cases i editat per la discogràfica PICAP.

> **Maria Ribera Gibal interpreta Emili Pujol** – Maria Ribera Gibal

És el primer disc d'aquesta guitarrista formada en un entorn musical on coincideix amb deixebles d'Emili Pujol, en un ambient d'aprenentatge en què es respirava l'admiració humana i propera vers la figura del músic de La Granadella, a qui Maria dedica la seva tesi doctoral. Aquest treball discogràfic representa un granet de sorra més en el reconeixement de l'obra del músic lleidatà. Les peces que es poden escoltar en el disc són un repàs pels diversos estils compositius de Pujol, una petita mostra de l'obra d'un autor prolífic que ha estat molt poc enregistrat.

> **Somos nosotros los que hacemos rock** – Elisma

És el tercer àlbum d'aquest "power trio" de hard rock de Girona que ja és un referent de pes dins del panorama del rock a nivell estatal i amb la vista posada al circuit llatinoamericà. La banda està liderada per Ismael Berengena (guitarra i veu), autor de tota la música i les lletres d'Elisma. El seu germà, el prestigiós bateria Ruben Berengena, i el baixista Gerard Cantero completen la banda. Autoeditat amb llicència d'autoproducció amb la SGAE i produït per Francesc Agustí y Elisma 2018, l'àlbum ha estat gravat i mesclat a 41dB Studio de Cassà de la Selva, (Girona) i masteritzat a Finnvox Studios, Helsinki (Finlàndia) per Mika Jussila.

El ball de nit

Marejar la perdiu

Els músics som ben conscients que hem escollit una professió complicada (passaré per alt els motius, perquè han estat tan reiteradament analitzats que els donarem per sabuts i assumits). Les advertències, en aquest sentit, les comencem a rebre en el moment que decidim estudiar música i els recordatoris són constants mentre dura el desenvolupament de la nostra professió. Però el fet d'estar avisats no vol pas dir que no tinguem dret a queixar-nos. Sobretot, si considerem que les dificultats han anat constantment en augment.

Totes les professions tenen coses bones i dolentes ("on vols anar bou, que no llauris", deia sovint el meu avi) i presenten els corresponents alts i baixos en el decurs del temps, però, des d'una perspectiva generacional, en la majoria de les feines les millores han estat evidents. En canvi el calvari dels músics ha mantingut una progressió constant, com a mínim des que un servidor te'ús de raó.

Em consta que s'han fet considerables esforços -tan a nivell individual com col·lectiu- per impulsar iniciatives encaminades a millorar la nostra situació, però ha estat com picar ferro fred. Les administracions fan el sord a les nostres reivindicacions o, el que encara és pitjor, procuren entretenir-nos amb la discussió de grans projectes que no arriben mai enlloc, fins que ens avorrim.

En la meua època de representant dels músics, vaig pretendre impulsar una reforma del Règim Especial d'Artistes de la Seguretat Social, que ens permetés estar assimilats a l'alta a través d'un Cens de Músics que, a la vegada, serviria per combatre eficaçment l'intrusisme laboral. Com que en aquell moment s'estava parlant d'elaborar una "Ley de la Música" a nivell estatal, em varen

dir que m'esperés, ja que amb la seva aprovació "s'arreglaria tot". I encara m'espero...

Actualment, ja fa mesos que es treballa en l'elaboració d'un "Estatuto del Artista" -que també ho pretén arreglar tot- i el qual, tant de bo m'equivoqui, em temo que acabarà en una altra cortina de fum.

Des del més profund respecte pels que lluiten per aquest "Estatuto" -que, per solidaritat, defensaré a mort-, no seria millor que, en lloc d'embrancar-nos en projectes grandiloqüents, centréssim de nou els nostres esforços en reformes assumibles com la que us esmentava abans? L'única manera de tombar la resistència dels polítics és insistint en un projecte concret i factible. Quan demanem la lluna a través de grans propostes on tothom hi fica cullerada, troben l'excusa perfecte per anar marejant la perdiu fins que els interlocutors es cansen o els càrrecs polítics es renoven.

Després de tantes garrotades rebudes, els músics necessitem poder creure en alguna cosa. Els èxits, malgrat que siguin petits, generen il·lusió. Contràriament, les causes perdudes generen desànim. I precisament ho fan en proporció a les expectatives generades.

En el seu moment no estava en contra de la "Ley de la Música", ni ara tampoc estic en contra del "Estatuto del Artista". Simplement, soc partidari d'arribar-hi pas a pas, per evitar més ensopagades. I la Reforma del Règim d'Artistes, combinada amb el Cens de Músics, hauria de ser el primer.

Antoni Mas

